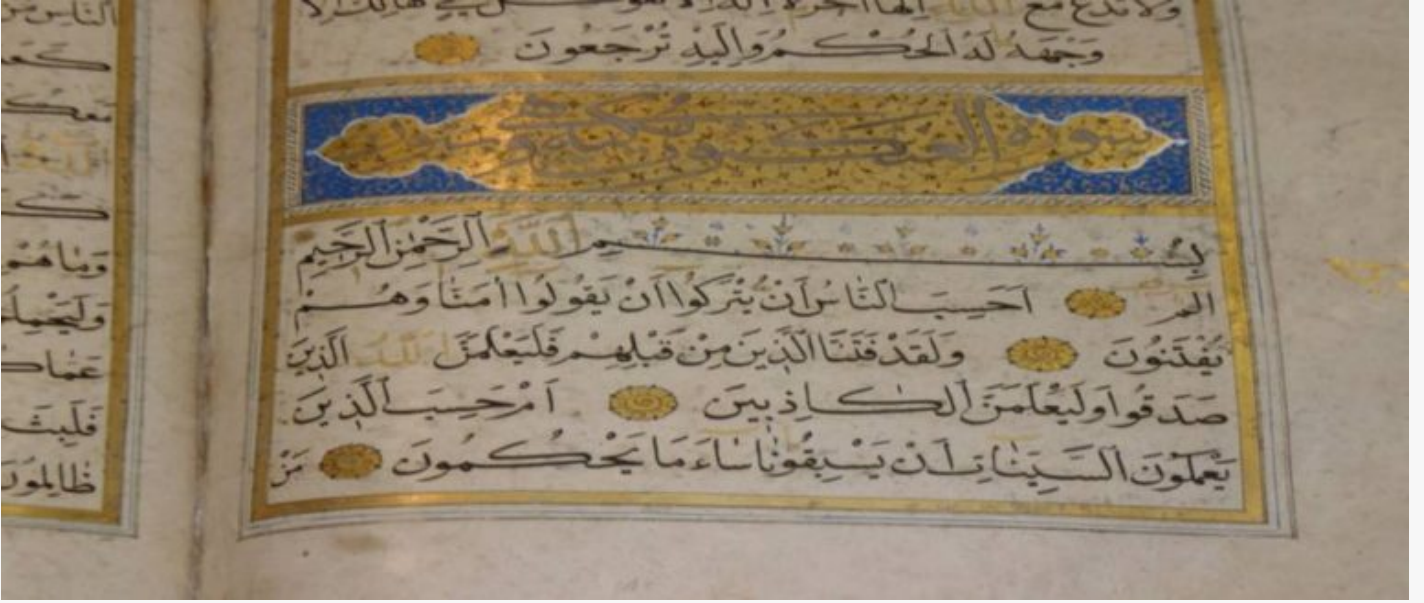

Kuran ve şifa

Bilindiği gibi Kur'ân-ı Kerîm'in bir ismi de "Kur'ân-ı Hakîm"dir.

Yani Hâkim; iyileştirme amacıyla menetmek. "Hükm" masdarından "sıfat" olup "Hüküm ve hikmet sahibi" demektir ve Kur'ân-ı Azimüşşanda 97 yerde geçer. Dolayısıyla hekimliği de ihtiva ettiği için "şifa"yı da akla getiriyor. Bizde bu meseleyi hem Üstad hem de diğer İslâm ulemasının bakışlarıyla izaha gayret edeceğiz:

Yirminci âyeti kerimede Üstad geçmiş asırlarda kısmen olup, bu asırda umumen insanların şiddetle muhtaç olduğu bir şifadan bahsediyor.

Bu şifa âyetinin Asr-ı Saadette nüzulü Kur'ân'a baktığı gibi, sair asırlara dahi manayı işârisiyle bakar ve Kur'ân'ın semasından ilhamî bir surette gelen şifâdar Nurlar'a işaret eder. İşte doğrudan doğruya tabibi kulûp olan Kur'ân-ı Hakîmin feyzinden ve ziyasından iktibas olunan Risâle-i Nur benim çok tecrübelerimle umum manevî dertlerime şifa olduğu gibi Risâle-i Nur şâkirtleri dahi tasdik ediyorlar. Bu âyeti kerimenin makâm-ı cifrîsi 1339 (m: 1919 ve 1920) ederek Risale-i Nur bu asrın manevî ve müthiş hastalıklarına şifa olmasıdır.

Artık teknoloji ile dünya küçülüp globalleştiği için birinin meselesi hepsini ilgilendirebiliyor. Meselâ, insanlığın korkulu rüyası olan Kovit 19, adeta 2019'u çağrıştıran insanlığı esir almış durumda ve Bediüzzaman'ın bu yıla dikkat çekişini hatırlatır mahiyettedir.

Bediüzzaman yine hurdebini bir mikropdan (binlerce defa mikroskopla büyütüldükten sonra ancak görülebilen) bir mahlûktan bahseder. İnsanlığın böyle bir mikroptan bizar olup işini gücünü, ticâretini, servetini, lezzetini terk edip çâre aradığı bir hengâmede Üstadın Kur'ânî şifadan bahsetmesi insanı ister istemez ilgilendiriyor ve acaba bu mesele ve benzeri hastalıklar konusunda Kur'ân ne diyor? Bu illetin bir hikmet ve çaresi ve izahı var mı varsa nasıl olacak? diye merak uyandırıyor.

Bizde bir Müslüman olarak inanıyoruz ki mutlaka bunun da çaresi ancak yine "kuru, yaş herşeyi ihtiva eden" Kur'ân-ı Kerîm gibi İlâhî bir kitapta olabilir.

Şimdi bu âyeti kerimenin meali bizleri derin derin düşündürmesi gerekmektedir. Zira Kur'ân-ı Kerîm helâl ve haramları net olarak belirlemiştir. Meselâ; sözüm ona, domuz, kurt, çakal, karga ve yarasa gibi... "Yesem ne olurmuş?" denilmemeli! Şayet denilirse işte böyle olur.

Bu materyalistler için Bediüzzaman "Herşeyin maddeden ibaret olduğunu zannedenlerin akılları gözlerine inmiştir. Göz ise maneviyatta kördür" demekle bunların aslında kör olduğunu ilân ediyor.

Kur'ân-ı Kerîm'in herbir hükmü bir şifa ve bir devadır. Çareyi Kur'ân-ı Kerîm'in dışında aramak isteyen istediği kadar arayabilir, buna zaten bir mani de yoktur. Yani biz; kimsenin laboratuvarını elinden almadık, çâresini aramayın, bırakın! Demedik, sadece Kur'ân'daki çâresini söylüyoruz. Bilâkis Efendimiz (asm), "İlim Çinde de olsa arayıp bulun" buyuruyor. Elbette mecbur olursan her yerde arayacaksın. Fakat bizim vurgulamak istediğimiz şey, Kur'ân'ın emirlerinin koruyucu hekimlik gibi oluşudur. Onun hükümlerine uyarsan hem koronadan, hem de emsalinden korunursun, hem her iki dünyanın mesud olur hemde kul olursun.

Kur'ân her derde devadır. Yaş ve kuru ne varsa, Kur'an'da mevcuttur. Fitrî olan da kitabı kebiri kâinattan dermanını arayıp bulmaktır. Meselâ: Günde beş defa abdest almak, beş vakit namaz kılmak, oruç tutmak ve harama helâle dikkat etmek gibi.

Abdest almak: Günde beş defa ve bilhassa eşyalarla temas eden uzuvları en az üçer defa iğne ucu kadar yıkanmadık yer kalmayacak şekilde yıkamak (şimdi hijyenciler de aynını söylüyorlar.) Adam elini defalarca yıkıyor, fakat abdest alamıyor. İslâm bir de buna ibadet sevabı veriyor, daha ne olsun.

Ben eskiden diğerlerinin mantığını ve bilimini bilirdim de, burna üç defa şu çekip silmenin mantığını kavrayamazdım. Bu koronaya müteşekkirim bana onun da hikmetini öğretti. Çünkü bu mikrop en fazla solunum yoluyla ciğerlere burundan vasıl ve arız oluyormuş, bunun çâresi de meğer üç defa bol su ile burnumuza yıkamakmış. Zaten eller, yüzler ve ayaklarda malûm yani böylece abdestle dışımızı temizlemiş olduğumuz gibi oruçla da içimizi temizlemiş oluyoruz.

Sözü fazla uzatmadan gelelim oruca.

Evet oruç içimizi temizleyen bir temizlik vesilesidir. Madem her işi ehline soracağız bu meselede ise; birçok nobel ödülleri alıp 39.sunu da Müslümanların orucunun tıbbî fayda ve mu'cizelerini arayıp bazılarını tesbit eden Japon bilgini Ahsumi'den alacağız.

Evet Ahsumi özet olarak diyor ki, "Müslümanların orucunu inceledim, aşağıdaki tesbitlere ulaştım:

1. Adına "otofojeni" denilen; aç kalınca vücudun kendini "yenileme programını" devreye koyup zayıf ve hastalıklı hücrelerin içindeki gereksiz parçacıkları yok etmeyi uyguladığını.
2. Üç gün içinde yeni bağışıklık sistemi ve alyuvarların tamâmen yenilendiğini.
3. Otofoji denilen (Hücrelerin kendini yemesi) yani enerji üretimini kendi iç dinamikleriyle yaparak çöpünü, fotojen bakterileri yiyerek adeta bugünkü teknolojiyle çöplerin enerjiye dönüştürülüp, enerji icad etmek gibi ve birde zehirli toksinlerin dışarı atılması şeklinde de faaliyetlerin olduğunu.
4. Bu durum hastalıkları ortadan kaldırdığı gibi erken yaşlanmayı da mu'cizane engellediğini tesbit ettim.

Bir başka bilim adamı olan Dr. Bukeyl ise; "Müslümanların oruç ve namazları ikibinli yıllarda doktorların reçetelerinde yer alacaktır" diye yıllar önceden uyarıştır. Namazın romatizmal hastalıklardaki egzersizler için iyi geldiğini, ayrıca oruç vasıtasıyla; elastiki kaslardan müteşekkil olan midenin küçülüp kilo almayı önlediğini ifade ediyor.

Bu şifaya vasıl olabilmek içinde Bediüzzaman'ın yaptığı gibi Kur'ân-ı Kerîm'in ikiyüz cihetten mu'cize olduğunun ispatını yaparak tam bir teslimiyetle emirlerinin uygulanmasıyla olduğunu bilmek gerekir. Bediüzzamanı öldürmek için günlerce aç bırakıp, 21 defa zehirlenmelerine rağmen öldüremeyişlerinin ve o verilen zehirlerin bir ceviz büyüklüğünde kalbinin altında toplanmasının tıbbî izahını tıpta bulmak mümkün değildir.

Güzel söz şifa, kötü söz zehirdir.

Kötü söz zehirdir. Bu gerçeği bir Japon, su ile yaptığı bir deneyle, Kur'ân okudukça suyun berraklaştığını, çan ve malayani şeyleri dinlettikçe bulanıklaştığını ispat etmiş. İşte Kur'ân'ın sözlerinin şifa oluşu. Çünkü insanın vücudunun yüzde yetmiş su değil mi? Deney gözlemlerle sabittirki en doğru, en fitrî, en faydalı söz Kur'ân-ı mu'cizül beyandır. Zaten Kur'ân câmiül kalimdir. Yani herşeyi ihtiva eder. Meselâ: müzikle tedavi vardır ki, Kur'ân en güzel ve mu'cizane bir musıkîdir

yani o cihetten dahi mu'cize ve şifâdır.

Dolayısıyla Kur'ân'daki şifa meselesine çok geniş bir perspektiften bakılması gerekiyor, ta ki insanların gerçeği objektif olarak görme imkânları olsun.

Kur'ân'ın beyan ettiği hakikatler insanlığın muhtaç olduğu ebedî gerçekler olarak yine şifa kaynağıdır, çünkü başta manevî hastalıkları iyileştirir ve câhillik örtüsünü kaldırır.

Kadere imânı misal verirken Efendimiz (asm) "Men âmene bilkader emine minel keder" (Kadere iman eden, kederden kurtulur" buyurmakla en büyük tedavinin sırrını haber vermiş olmaktadır, yani bütün dertlerin sebebi keder, kederin ilâcı da "ementü bil kader"dir. Onun için Anadolu'da "Demiri nem, yiğidi gam öldürür" demişlerdir.

Kur'ân, öncelikle öğüt verip aydınlatmaktadır. İkinci olarak insanın gönül dünyasına hitap ederek mesud ve mutlu edip ahlâkî bozuklukları tedavi edip doğru inanç ve güzel hasletleri ikame etmektedir.

Üçüncü olarak Kur'ân'ın uyarı özelliği diğer bir ifâdeyle koruyucu hekimlik işlevleri vardır. Rivayete göre İran'dan Ashab-ı tedavi etmek için gönderilen hekim üç ay kaldığı halde kimse kendine müracaat etmeyince işsiz kalıp memleketine dönmek istemiş. Merak edip Allah Resulüne (asm) sormuş; "Ya Muhammed sizin sahabeleriniz neden hastalanmıyor?" demiş. Efendimiz de (asm) "Benim sahabelerim tam acıkmadan sofraya oturmaz, tam doymadan da kalkarlar" yine "Az yemek hazmı kolaylaştırır" diye cevap vermiş.

Ayrıca Efendimiz'in (asm) hastaya okunmasını tavsiye ettiği şifa âyet ve duâları vardır ve bunlardan bazıları.

Aişe (ra) şöyle dedi: "Rasulullah (asm) ailesinden bir kimse hastalandığı zaman, onun üzerine; Muavvezat'ı okurdu." Bunlar özellikle İhlâs, Felak ve Nas Sûreleridir.

Şüphelin babası Ebu Salih; bir defasında Rasulullâh'ın huzurunda oturuyordum, sahabelerinden biri gelip "Ey Allah'ın Rasulü! Bu gece zehirlendim sabaha kadar uyuyamadım" dedi. Rasulullah ona "Seni zehirleyen nedir?" dedi. Sahabe: Akreptir dedi. Rasulullah (asm) "Eğer sen akşamladığın vakit: "yarattığın şeylerin şerrinden Allah'ım tam olan kelimelerine sığınırım" diye duâ etmiş olsaydın Allah Azze ve Celle dilerse zarar vermezdi" buyurdu. Bu tür rivayetler çoktur ve Rasulullah'ı (asm) bu uygulamasına "rukye" yani duâ ile onları tedavi etme denir. Hatta Cebrâil (as) Efendimiz'i (asm) aynı şekilde tedavi ettiği de rivayetlerden açıkça anlaşılmaktadır.

Elbette peygamberler için mu'cize söz konusu olduğundan biz yine o kabil duâları yaparız, ancak maddî tedbirlerimizi de alırız. Malûm bizim mu'cizemiz olmadığı için "Tedbir aklın kemalindedir" der gereğini yaparız.

Bu vesileyle şifa kelimesinin sözlük anlamlarına bakarsak durum daha iyi netleşecektir, şöyle ki;

Hastalığa tedavi anlamında "master" olarak kullanılan "Şifa" tabiri: Hastalıktan kurtulma, tedavi, iyileşme ve ilâç olarak isim şeklinde de kullanılır.

Bilindiği gibi şifanın bir adıda "deva"dır ve deva hakkında Hz. İsa (as) (Her derdin bir devası vardır ahmaklık müstesna) demiştir. Sonuç olarak "Allah'ın rahmetinden ümit kesmeyin" buyrulur. Demek ancak ahmaklar Allah'ın rahmetinden ümit keser yoksa Allah (cc) isteyene şifayı yetiştirir, aynen bacağı kırılan koyuna baytarı yetiştirdiği gibi. Vermek istemese zaten istemek vermezdi.

Göğüslerde olan hastalıklar için şifa olduğu belirtilen Yunus 57. âyette şifa, mevakide, hidâyet ve rahmet kelimeleriyle kullanılmıştır.

Cehalet hastalığına ilâç anlamında ise (Besâir) cehalet ve basiret körlüğünü gideren deliller nurlar için (Enam 104, el Araf 203, el Casiye 20) ve Burhan da benzer bir kapsama sahiptir. Maddî köre nasıl en yüksek voltajlı ışıklar tesir etmezse, manevî köre de en yüksek voltajlı hakikatler etki etmiyor.

Fiil kipiyle geçtiği Tevbe Sûresi 14. Âyeti, "içi ferahlama, öfke, intikam ve bunun gibi duyguları teskin etme"

manasındadır. Şifa kelimesi hadislerdeki kullanımıyla Kur'ân-ı Kerim'le paralellik arz eder. Şifânın karşıtı olan "maraz" (hastalık) Kur'ân-ı Kerim'de genellikle; inkâr, şirk, nifak, vehim ve kuşku gibi dinî itikadî hastalıkları. Bir yerde de "şehvî zaafı" anlamında, ahlâkî hastalık olarak anlatılır. (el. Ahzap 12)

Bedenî hastalıklara "mariz" kelimesiyle işâret edilmiştir.

İnanç, düşünce ve karakterdeki sapma ve bozulmayı ifâde eden hastalıkların kaynağı kalp/kulup ve sudur kelimeleriyle belirtilirken, itikadî, fikrî ve ahlâkî hastalıklara yakalanmamış, ya da yakalandıktan sonra marifet/yakin (Tevhid) ve tevbe ilâcıyla şifa bulmuş kalpler için "kalbi selim" tabiri kullanılır. (eş-Şuara 89, Yunus 57) âyetinde "Size ..göğüslerdeki hastalıklara şifa olan Kur'ân geldi" buyrulurken dinî ve ahlâkî hastalıkların ilâcının Kur'ân olduğu bildirilirken bedenî hastalıkların tedavisi bağlamında balın şifa verici özelliğine dikkat çekilir. (en-Nahl: 69)

Böylece Kur'ân'ın işâret ettiği ve referans olduğu maddî şifaları da görüyoruz. Demek şifayı Kur'ân-ı Kerim hem maddî hemde manevî olarak ele almıştır.

Nitekim "eş-Şafi" (şifa veren) hadislerde Allah'ın isimleri kapsamında geçmektedir. (Buhari "Tıb", 38)

Kur'ân-ı Kerim aynı zamanda ilkeler kitabıdır. Maddî tedavi gerektiğine elbette maddî, manevî tedavi gerektiğine de manevî çareler gösterecek. Tabiri caizse ata et, arslana ot vermez. Bir de İslâmî literatürde "Tabibi hazık" tabiri vardır. Yani ehline gitmek emredilir.

Hz. Muhammed de (asm) "Allah'ın (cc) ihtiyarlık ve ölüm dışında her hastalık için bir şifa yarattığını bildirmiş ve insanları tedavi olmaya teşvik etmiştir. (Müsned, 111)

Kur'ân ve hadislerdeki ifâdelerden bedenî hastalıkların ilâcının esas itibariyle maddî, ruhî ve itikadî hastalıkların ilâcının ise manevî olduğu aşikârdır. Her şeye rağmen Kur'ân'ın kutsî ifadeleri ve manevî ikliminin şifa iksirinden yararlanılması da gerekir, zira bunların bir çoğu da duâ âyetleridir.

Meselâ, Efendimizin (asm) ailesine muhafazateyn âyetlerini okumayı tavsiye ettiği gibi en büyük tedavilerden biri de inanç güven ve teslimiyettir unutulmasın.

"TİBB-I NEBEVÎ" bir kitap ismidir. Hatta "Tıbbı" dini ilimlerden sayan Suyuti gibi âlimler, bazı Kur'ân âyetlerinden koruyucu ve tedavi edici hekimliğin temel ilkelerine işâretler çıkarmışlardır. (el-İtkan, iv, 2)

Zâten Nebi mi veli mi olduğu ihtilâf konusu olan ve ölüm hariç her derdin devasını bulan Lokman Hekim de bize bir ip ucu vermektedir. Kur'ân'la tedâvinin bir şartının da hastanın ruhî bir hazırlığının bulunması (İtikat, niyet ve teslimiyet gibi) önemine işâret edilmiştir. (İbn Arabi, 111)

Nitekim Kur'ân-ı Kerim inananlar için şifa, inanmayanlar için hüsrânlarını arttıran bir vesile (el-İsra, 82) ya da kulaklarda sağırılık, gözlerde körlük (Fussilet, 44) oluşu böyle bir hazırlığın önemiyle ilgilidir.

Müfessirler bunu; faydalı olan bir ilâcı bünyesi kabul etmeyen bir kişi için fayda sağlamaması gibi Kur'ân'ın da kendisine hürmet ve ta'zim nazarıyla bakmayanlar için fayda vermeyeceği şeklinde izah ederler (Maturidi, viii, 345 krş. Zerkeşi, 1, 280)

Kur'ân-ı Kerim Tevhid öğretisi ile akla, gönüle ve davranışlara ahenk getirmesi, sağlam bir imanla tek Yaratıcı için kulluğu öğretmesi, kalbin yanlısı itikad ve kişiyi kötü huylardan arındırması anlamında da en büyük bir şifadır. Zaten bu gibi sebeplerle olsa gerek ki hastalıkların yüzde yetmiş manevîdir.

Madem İslâmiyet inanç ve maneviyat boyutuyla şifadır. Uzmanların söz konusu virüsle ilgili açıklamalarında "temizlik ve dengeli beslenme"nin hayatî önem taşıdığı anlaşılıyor. Halbuki İslâm bunları bin dörtyüz yıldır ilân ediyor. Maddî ve manevî temizliğin bile İlâhî sevgiye vesile olduğunu bildiren bir dinimiz var ne kadar iftihar etsek azdır.

İşte namazın şartı olan abdestin dikkat edilirse hava ve insanlarla temas edilen organların tamamının en az üçer defa günde en az 15 defa yıkanması gibi. (Mâide 5/6)

Bu gerçeklere istinaden Efendimiz'inde (asm) "Temizlik imanın yarısıdır" (Müslim Taherat 1) buyurması, yine yemekten önce ve sonra ellerin yıkanmasının sünnet olması (Tirmizi "et'ime" 39) ve ağız temizliğine özel önem atfetmiştir. Hatta "Fakirlikten kurtulmak isteyen yemekten önce, delirmek istemeyen yemekten sonra elini yıkasın" diye de rivayet söz konusudur.

Diğer bir hadiste ise "Ümmetime zor gelmeyeceğini bilseydim her namaz öncesi misvak kullanmalarını emrederdim" (Buhari Mevakit 24) buyurmalarıdır. Özetle İslâm sadece beden değil, çevre ve ruh temizliğini de son derece önemsemiştir.

İşte bunun içindir ki İslâmiyet, tıbben pis olan; domuz, kedi, köpek, yarasa, akbaba, atmaca, karga v.s. gibi hayvanların yenmesini yasaklamıştır. Bu yasak dahi mu'cizevî bir şifadır.